

Arrest

**nr. 53 075 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 juli 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 juli 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 september 2009, op 19 oktober 2009 en op 16 maart 2010.

1.3. Op 25 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U had samen met uw vader een winkel in fruitsappen waar u voltijds werkte. In de periode na de presidentsverkiezingen van juni 2009 nam u deel aan een aantal demonstraties die in de straten van Teheran tegen de verkiezingsfraude georganiseerd werden. U nam er foto's van incidenten en deelde die met uw vriend S.(...) N.(...). Deze laatste zorgde ervoor dat een selectie van de foto's op het internet gepubliceerd en verspreid werd. Op 30/03/1388 (Perzische kalender, stemt overeen met 20 juni 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) nam u opnieuw deel aan een betoging, met name in de Satarkhanstraat. U nam andermaal foto's. Agenten in burger dreven de massa uiteen en u sloeg op de vlucht. Tijdens uw vlucht liet u uw foto toestel vallen. U wou het terughalen, maar u zag dat één van die agenten in burger ondertussen uw camera in handen had. De man merkte u eveneens op, waarna u definitief vluchtte. U ging naar het huis van A.(...) F.(...), een vriend van uw vader, en van daaruit telefoneerde u uw vader die u adviseerde bij A.(...) te blijven. Korte tijd later kwam u via A.(...) te weten dat de ordediensten in uw winkel langs geweest waren en naar u gevraagd hadden. Ze wachtten uw vader daar op en namen hem mee naar uw ouderlijke woning waar alles doorzocht werd. Uw computer, shenasnameh (geboorteboekje) en paspoort werden meegenomen, alsmede de mellikaart (identiteitskaart) van uw vader. De autoriteiten noemden u een spion tegen het regime en een ordeverstoorder en zeiden tegen uw familie dat u voor de rechtbank zou moeten verschijnen. Ongeveer twee dagen later kwamen de autoriteiten terug en arresteerden uw broer M.(...), waarbij ze melding maakten van hun eis dat u zich zou aanbieden. Daarop besloot u met de hulp van een smokkelaar het land - u vermoedt via Turkije - te verlaten en naar Europa te reizen. U verliet Teheran op 11/04/1388 (2 juli 2009) en kwam op 12 juli 2009 België binnen, waar u op 14 juli 2009 om asiel verzocht. Na uw aankomst in België vernam u van uw vader dat uw broer M.(...) uiteindelijk na een of twee maanden op borg vrijgelaten werd. Tevens vertelde hij u dat uw familie anonieme telefoons ontvangt waarin naar u gevraagd wordt en dat personen in burger rond het huis lopen. U wenst niet naar Iran terug te keren uit angst voor lange tijd opgesloten en gemarteld te zullen worden of zelfs gedood te zullen worden wegens uw deelname aan de verkiezingsdemonstraties en het feit dat u toen incidenten fotografeerde. Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw mellikaart (identiteitskaart); een kopie van uw vaders shenasnameh; een kopie van uw militaire kaart; een kopie van de eigendomsakte van uw vaders winkel; een kopie van de vergunning van deze winkel op naam van uw schoonbroer M.(...) T.(...) K.(...); en een kopie van een notariële akte waaruit blijkt dat uw vader de gevolmachtigde is van uw schoonbroer M.(...) T.(...) K.(...).

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u uw deelname aan de demonstraties naar aanleiding van de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen van 2009 niet aannemelijk gemaakt heeft. Toen u oorspronkelijk gevraagd werd of u zich dodelijke slachtoffers herinnerde tijdens de betogingen maakte u melding van een persoon die zich van de brug van Satarkhan geworpen had en dood was (vermoedelijk omdat hij door een kogel getroffen was) (CGVS I, p.6). Bij het tweede gehoor wist u te vertellen dat er **een vrouw van het dak van een appartement** naar beneden gevallen was. **U had er geen foto's van** omdat u te ver stond. U stelde uitdrukkelijk geen andere dodelijke incidenten gezien te hebben (CGVS II, p.11). Bij het derde gehoor verklaarde u dan weer dat er **een vrouw van de brug** geduwd werd en dat u **daarvan een foto** trok. Andere doden had u niet gezien (CGVS III, p.16). Met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, verklaarde u dat u altijd gezegd had dat de vrouw van de brug viel en niet van een appartement (CGVS III, p.17). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan hiervoor echter niet als een afdoende uitleg beschouwd worden. Deze fundamentele tegenstrijdigheid zet dan ook enerzijds de geloofwaardigheid van de door u beweerde deelname aan de demonstraties en anderzijds de geloofwaardigheid van uw activiteiten tijdens deze demonstraties, i.e. het fotograferen van deze gebeurtenissen, op de helling. Hiervan legde u overigens geen enkel begin van bewijs neer. Doordat er ernstig aan de geloofwaardigheid van uw deelname aan en van uw activiteiten tijdens deze demonstraties getwijfeld dient te worden, komt ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat u tijdens één van deze demonstraties uw camera verloor en hierom moest onderduiken op de helling te staan. Deze bevinding wordt bijkomend bevestigd doordat er wat dit betreft eveneens een tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen sloop. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u, toen u bij A.(...) F.(...), bij wie u onderdook, aankwam, met uw gsm naar uw vader belde en dat uw vader toen **in zijn winkel** was (CGVS I, p.8). Later beweerde u dat u direct toen u bij A.(...) aankwam naar uw vader belde en dat hij toen **thuis** was (CGVS III, p.15). Geconfronteerd met deze

tegenstrijdigheid gaf u enkel de weinig afdoende uitleg dat u het zich niet meer kon herinneren (CGVS III, p.17).

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw broer M.(...) daadwerkelijk opgepakt werd en meerdere weken vastzat omdat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek waren. U had immers bijzonder weinig informatie betreffende uw broers detentieperiode. Zo kon u niet precies zeggen of uw broer één of twee maanden vastzat. Voorts wist u niet of uw familie bij uw broer op bezoek kon gaan en of er voor uw broer een advocaat geregeld werd. U wist evenmin hoe uw broer tijdens zijn detentie behandeld werd, waar hij gevangen gehouden werd en of hij voortdurend op dezelfde plaats gevangen zat (CGVS III, p.13-14). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel u met uw familie in Iran contacten onderhoudt en het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Naast het feit dat u bijzonder weinig informatie betreffende uw broers arrestatie kon verstrekken, legde u verder geen enkel overtuigend begin van bewijs van deze arrestatie neer. U beweerde in dit verband dat uw broer op borg was vrijgelaten. Uw vader had daartoe de eigendomsakte van uw ouderlijke woning neergelegd. U zou bij het thuisfront informeren of er daar bewijsstukken van bestaan. U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd (CGVS III, p.12-13). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u dergelijke bewijsstukken vooralsnog, hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is, niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier dat er op de akte van de in borg gegeven eigendom een specifieke vermelding komt te staan dat de eigendom in borg ingebracht werd. Bovendien worden de eigendomspapieren steeds teruggegeven, meestal onmiddellijk. Het feit dat u uw vaders eigendomsakte van de ouderlijke woning niet neerlegde ondermijnt bijgevolg wederom de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestatie van uw broer. Gezien uw broer in Iran gearresteerd werd omdat de autoriteiten u te pakken wilden krijgen (CGVS III, p.13) en u deze problemen van uw broer geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

Dat er aan uw beweerde problemen slechts weinig geloof kan worden gehecht blijkt tevens uit het feit dat u betreffende de verdwijning van uw vriend S.(...) N.(...), met wie u tijdens de demonstraties samenwerkte, evenmin veel informatie had. Nochtans beweerde u dat uw ouders en zijn ouders met elkaar contact hadden. Zo wist u zelfs niet eens wanneer en in welke omstandigheden hij verdwenen zou zijn. U wist ook niet wat S.(...) familie allemaal ondernomen had om hem te lokaliseren (CGVS III, p.3-5). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u bijzonder weinig pogingen ondernam om met uw vriend S.(...) in contact te treden. Zo gaf u ondermeer aan dat, hoewel u over het emailadres van S.(...) beschikte, hem vanuit België niet emailde (CGVS III, p.18). Geconfronteerd met uw gebrekkige informatie over S.(...) en het ontbreken van enige poging om met hem in contact te komen, vroeg u zich ondermeer af of het gehoor peilde naar uw problemen of naar die van S.(...), gaf u aan dat u niet begreep waarom S.(...) voortdurend ter sprake kwam en dat uw probleem voor u belangrijker was dan het zijne (CGVS III, p.4; p.18). Deze rechtvaardiging voor uw gebrekkige informatie is echter niet afdoende. U beweerde immers expliciet dat u naar aanleiding van de demonstraties, die uw rechtstreekse vluchtaanleiding vormen, met S.(...) samenwerkte – het was namelijk S.(...) die de foto's die u trok op internet plaatste (CGVS I, p.6-7). Gezien u nauwelijks iets over S.(...) verdwijning kon vertellen, komt wederom uw geloofwaardigheid betreffende uw problemen naar aanleiding van de demonstraties in het gedrang.

Dat er aan uw asielrelaas geen geloof meer gehecht kan worden wordt tot slot nog extra bevestigd doordat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen. Nochtans onderhoudt u, zoals reeds opgemerkt, met uw familie telefonische contacten. Zo heeft u bijvoorbeeld nooit gevraagd of er convocaties bij u thuis toegekomen zijn, of er sindsdien tegen u een rechtszaak geopend werd en of er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd. U gaf hiervoor de weinig afdoende uitleg dat u er niet aan gedacht had om dergelijke vragen te stellen (CGVS III, p.14). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw mellikaart en de kopie van uw militaire kaart bevestigen enkel uw identiteit en uw nationaliteit alsook uw legerdienst. De kopie van de shenasnameh van uw vader toont louter zijn identiteit en nationaliteit aan. De documenten in verband met uw vaders winkel (kopie

van eigendomsakte van de winkel, kopie van de handelsvergunning, kopie van volmacht) tonen het bestaan van deze winkel aan, maar niets meer. Aan al deze elementen wordt in deze beslissing echter niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte oordeelde dat hij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Hij herhaalt dat hij niet naar Iran kan terugkeren naar aanleiding van zijn deelname aan de verkiezingsdemonstraties en het feit dat hij toen incidenten fotografeerde. Voorts onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, stelt verzoeker van oordeel te zijn dat hij, op grond van de door hem uiteengezette feiten, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

Bij aangetekend schrijven van 19 augustus 2010 maakt verzoeker aan de Raad een fotokopie over van de eigendomsakte van zijn ouderlijke woning, vergezeld van een beëdigde vertaling in het Nederlands.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) een aantal fundamentele tegenstrijdigheden in zijn verklaringen de geloofwaardigheid van de door hem beweerde deelname aan de demonstraties en van zijn activiteiten tijdens deze demonstraties, i.e. het fotograferen van deze gebeurtenissen, op de helling zetten, waardoor ook de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij tijdens één van deze demonstraties zijn camera verloor en hierom moest onderduiken op de helling komt te staan, (ii) hij niet aannemelijk maakt dat zijn broer M. daadwerkelijk opgepakt werd en meerdere weken vastzat, aangezien hij bijzonder weinig informatie kan verstrekken betreffende zijn broers detentieperiode terwijl hij nochtans contacten onderhoudt met zijn familie in Iran en hij bovendien geen enkel overtuigend begin van bewijs van deze arrestatie, zoals de eigendomsakte van zijn ouderlijke woning waaruit de borgstelling kan blijken, neerlegt, (iii) hij evenmin veel informatie heeft betreffende de verdwijning van zijn vriend S.N., met wie hij tijdens de demonstraties samenwerkte en hij bijzonder weinig pogingen ondernam om met zijn vriend S.N. in contact te treden, (iv) hij niet op de hoogte is van eventuele juridische procedures die tegen hem zouden lopen en (v) de door hem neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen daar deze enkel verzoekers identiteit, nationaliteit alsook zijn legerdienst bevestigen en de identiteit en de nationaliteit van zijn vader alsook het bestaan van diens winkel aantonen, aan welke elementen echter niet wordt getwijfeld.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt

uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 juni 2010 (CG nr. 0914695), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat verzoekers relaas in zijn geheel genomen iedere geloofwaardigheid ontbeert, zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, en hij er dan ook allerminst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken. Zo werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een aantal fundamentele tegenstrijdigheden, leemten en vaagheden in verzoekers verklaringen vastgesteld. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt om aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, kunnen weerleggen.

2.6.2. Betreffende de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, op grond waarvan geen geloof wordt gehecht aan zijn deelname aan de demonstraties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2009, noch aan het feit dat hij deze gebeurtenissen fotografeerde, meent verzoeker dat deze onmogelijk kunnen worden gezien als dermate belangrijk dat ze elke geloofwaardigheid aan zijn asielrelaas zouden ontnemen.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, betreffen de vastgestelde contradicties geen details doch raken ze wel degelijk aan de kern van zijn relaas vermits de deelname aan de betogingen en het fotograferen van de gebeurtenissen de aanleiding waren voor het onderduiken bij A.F. en zijn vader te bellen. Het louter minimaliseren van deze tegenstrijdigheden is dan ook niet afdoende om deze te ontcrachten. Ook het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, door in het verzoekschrift formeel te stellen dat hij zich het incident herinnert waarbij hij een vrouw van een brug heeft zien vallen en dat zijn vader zich thuis bevond op het ogenblik dat hij hem contacteerde toen hij bij A. F. onderdook, is onvoldoende om de tegenstrijdigheden te herstellen.

De Raad benadrukt nog dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

2.6.3. Wat betreft de vaststelling van de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn broer daadwerkelijk werd opgepakt, beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot de stelling dat zijn ouders hem enkel mededeelden dat zijn broer gearresteerd was maar dat zij geen nieuws over hem hadden aangezien er geen enkele mogelijkheid was om hem te bezoeken. Niet alleen strookt deze uitleg niet met wat verzoeker verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen, waar hij stelde niet te weten of zijn familie op bezoek ging bij zijn broer toen deze gevangen zat omdat hij dit niet gevraagd had (administratief dossier, stuk 4, p. 13), bovendien kan dergelijke uitleg zijn nagenoeg algehele onwetendheid omtrent zijn broer na zijn arrestatie, de duur van zijn detentieperiode, de omstandigheden waarin hij werd vastgehouden en de plaats waar hij gevangenzat, niet rechtvaardigen. De arrestatie van zijn broer M. behoort tot de essentie van verzoekers vluchtrelaas. Volgens verzoekers verklaringen werd zijn broer immers gearresteerd omdat de autoriteiten naar hem op zoek waren. Dat hij niet over hoger genoemde informatie beschikt omdat hij "het niet gevraagd heeft" (administratief dossier, stuk 4, p. 13), getuigt naar het oordeel van de Raad van een manifest gebrek aan interesse in het lot van zijn broer, houding die zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.6.4. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing blijkt verzoeker evenmin op de hoogte te zijn van het lot van zijn vriend S. N., noch kan hij, behoudens de blote beweringen dat zijn familie anonieme telefoons ontvangt waarin naar hem wordt gevraagd en dat personen in burger rond het huis lopen, enige verduidelijking geven aangaande de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Ook hiernaar heeft verzoeker naar eigen zeggen niet gevraagd (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie omtrent zijn situatie te bekomen aangezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees correct in te schatten. Verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren doet finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van de door hem geschetste vrees. De uitleg in het verzoekschrift dat het enige wat voor hem telt is dat hij gezocht wordt en dat hij in geval van terugkeer naar Iran zal gearresteerd worden en dat er ook veel mensen verdwijnen zonder dat er een rechtszaak tegen hen wordt aangespannen, kan niet worden aanvaard als verschoning voor verzoekers nalaten in dit verband.

2.7. Niet alleen slaagt verzoeker er niet in zijn vluchtmotieven aan de hand van coherente en geloofwaardige verklaringen aannemelijk te maken, daarenboven brengt hij niet het minste begin van bewijs bij van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.7.1. Vooreerst toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat hij daadwerkelijk foto's heeft genomen tijdens de demonstraties. Verzoekers verklaring voor dit gebrek aan bewijsstukken, met name dat zijn vriend S. N. in het bezit was van al de foto's maar dat deze nu verdwenen is waardoor het onmogelijk is dergelijke bewijzen voor te leggen, kan niet overtuigen. Volgens verzoekers verklaringen zouden deze foto's door S. N. op internet zijn geplaatst doch hij kan niet verduidelijken op welke website deze foto's dan wel zouden terug te vinden zijn. Van verzoeker, die beweert dat hij de foto's nam opdat men in het buitenland te weten zou komen wat er gebeurt in Iran (administratief dossier, stuk 4, p. 18), kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij enige interesse zou betonen in wat er met zijn foto's gebeurd is en op welke websites ze verschenen zijn. Uit de gehoorverslagen blijkt overigens dat verzoeker ook in dit verband tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde hij tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat S. N. de foto's op facebook had geplaatst en dat hij ze aan hem heeft getoond (administratief dossier, stuk 17, p. 7), terwijl hij dit tijdens het derde gehoor formeel ontkende en stelde niet te weten op welke sites de foto's werden geplaatst, hier ook nooit naar te hebben gevraagd en hij zelf evenmin pogingen heeft ondernomen om de foto's terug te vinden (administratief dossier stuk 4, p. 16).

2.7.2. Ook de door verzoeker bij aangetekend schrijven van 19 augustus 2010 overgemaakte kopie van de eigendomsakte van zijn ouderlijke woning kan zijn relaas op generlei wijze staven. Verzoeker beweert immers dat zijn broer op borg werd vrijgelaten en dat zijn vader hiertoe de eigendomsakte van de woning had neergelegd. Zoals blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en zoals tevens wordt aangehaald in de bestreden beslissing, komt er op de akte van de in borg gegeven eigendom een specifieke vermelding te staan dat de eigendom in borg ingebracht werd. Het door verzoeker neergelegde document bevat echter geen dergelijke vermelding. Er is weliswaar sprake van een "Uitwisseling borgsom". Als datum van deze overeenkomst wordt echter 13 oktober 2005 vermeld zodat dit geen betrekking kan hebben op de door verzoeker aangehaalde feiten, die zich zouden hebben afgespeeld in 2009.

2.7.3. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure neergelegde documenten, met name zijn mellikaart, kopie van zijn vaders shenasnameh, kopie van zijn militaire kaart, kopie van de

eigendomsakte van zijn vaders winkel, kopie van de vergunning van deze winkel op naam van zijn schoonbroer en kopie van een notariële akte waaruit blijkt dat zijn vader de gevolmachtigde is van zijn schoonbroer, niet betwist. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de voorgehouden daden van vervolging.

2.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen. Hij beroept zich voor dit verzoek op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Aangezien verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot driemaal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS